

ת"פ 20886/11/15 - מדינת ישראל נגד עאצם זעטרי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 20886-11-15 מדינת ישראל נ' זעטרי
תיק חיצוני: 4509/15

בפני	כבוד השופט ד"ר אוהד גורדון
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשם	עאצם זעטרי

החלטה

במהלך הטיעון לעונש בהליך זה ביקשה המאשימה לחלט את הטלפון הנייד באמצעותו בוצעו העבירות ואשר שיך לנאשם. ההגנה הסכימה. החלטה בנושא לא ניתנה בדיון עצמו בשל סוגיה שהתעוררה ועניינה בהשלכות קביעותיו של בית המשפט העליון במ"ח 8498/13 אל-עביד נ' מדינת ישראל (12.2.15) על בקשת המאשימה. המאשימה ביקשה להגיש טיעון כתוב בנושא.

לאחר בחינה, אני מוצא לקבל את עמדת המאשימה ועל כן לא אטריחה להגיב בכתב. אנמק בקצרה:

סעיף 39 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש), התשכ"ט-1969 (להלן: "הפקודה") מסמיך את בית המשפט "על אף האמור בכל דין" לצוות על חילוט חפץ שנתפס לפי סעיפים 32 ו-33 לפקודה, ובהקשר דנן - חפץ שנתפס בשל יסוד סביר להניח כי באמצעותו נעברה העבירה.

סוגיית החילוט שונה מזו שנדונה בעניין אל-עביד הנ"ל, בפסקאות 50 ואילך, שם נקבע כי בית המשפט אינו מוסמך להורות על השמדת מוצג שנתפס כאמור שכן סמכויותיו בסעיפים 34, 36 ו-37 לפקודה כפופות להוראות חוק הארכיונים, תשט"ו-1955 ולתקנות שהותקנו מכוחו.

הסמכות בסעיף 39 נבדלת מקביעה זו, ואינה עוסקת בהשמדת מוצג אלא בחילוט חפץ, אקט שמהותו שונה: כמובהר בלשון הסעיף מדובר באקט עונשי המגיע לאחר הרשעה ותחום למקרים בהם המורשע הוא בעל החפץ. אין זה סביר כי הגורם המכריע לעניין זה יהא הגורם המוסמך על ביצוע חוק הארכיונים והתקנות שהותקנו מכוחו, ולא בית המשפט. עוד נקבע בסעיף 39 לפקודה, כמצוטט לעיל, כי סמכות זו קיימת "על אף האמור בכל דין", אלמנט שאף הוא שונה מן הסעיפים הנוגעים להשמדת מוצג ושולל כי הסמכות שבסעיף 39 כפופה להוראות חוק הארכיונים. לבסוף, במקרה שלפני בקשת החילוט הוצגה בהסכמת הצדדים.

בשל כל אלה אני מקבל את הבקשה ומורה על חילוט הטלפון הנייד של הנאשם בו בוצעו העבירות.

המזכירות תשלח החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, י"ב שבט תשע"ז, 08 פברואר 2017, בהעדר
הצדדים.